A°. 1839.

DONDERDAG, DEN 9den MEI.

N°. 37.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 7 Mei 1839.

(20042) Alzoo JEAN FRANÇOIS FAVEREIJ, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim*, heeft geadresseerd, met verzoek om de Slavenmagt van de Plantaadje *Nooit Volmaakt*, gelegen aan de rivier *Suriname*, af- en op den naam van Plantaadje *Montrésor*, over te doen schrijven.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal *ad interim* zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 7 Mei 1839.

(20043) Alzoo JOSEPH TIJNDALL, Eigenaar van de Plantaadje *Nurserij*, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim*, heeft geadresseerd, met verzoek om den allodialen eigendom en het erfelijk bezit van een stuk Land, groot *Vijf Honderd* akkers, gelegen achter de Plantaadje *Nurserij* voornoemd.

Zoo worden hierbij al degenen, die mogten sustineren, beter regt te hebben dan genoemden JOSEPH TIJNDALL, de gelegenheid gegeven, om van nu af binnen *veertien* dagen, hunne reclames ter Gouvernements Secretarij in te dienen, alwaar het voorschreven rekest met de bijlagen ter *visie* ligt; zullende na verloop van dien tijd, op het verzoek worden gedisponeerd, zoodanig als de Gouverneur Generaal *ad interim* zal vermeenen te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

(19311) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 10den Mei 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

17/96 Aandeelen in de PLANTAADJE *ANNA'SZORG*, gelegen aan het gedolven kanaal van de *Warapper Kreek*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de Plantaadjen *Barbados* en *Moed en Kommer*; aankomende E. F. VAN OMMEREN Wed. J. C. MULLER.

¼ Aandeel in de opgemelde PLANTAADJE *ANNA'SZORG*, gelegen als voren; aankomende den Boedel van wijlen MARIA ANNA LOUISA THOMAS Wed. Mr. HENRY ZACHARIA COUDERC, dewelke voor *een vierde* gedeelte is geweest mede Erfgename van ANNA MARIA GODEFROIJ geb. THOMAS.

3/20 Aandeelen in de PLANTAADJE *BREDA*, gelegen aan het gedolven kanaal van *Tapoeripa*, ter linkerhand in het opvaren tusschen de Plantaadjen *Cronmelingsgift* en *Fuckerishoop*; aankomende de Erven VAN SPALL.

Liggende de Inventarissen van verkoop, ten Kantore van den ondergeteekende ter *visie*.

Paramaribo, den 4 Mei 1839.
R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Departement *Paramaribo* DER MAATSCHAPPIJ: Tot Nut van 't Algemeen.

☞ ALGEMEENE VERGADERING op Maandag den 13den Mei 1839, des avonds ten 7½ ure, in de Zaal van het *Waaggebouw*.

BALLOTAGE: De Heeren H. S. KIKKERT en C. J. FARWELL.

VOORLEZING: de Heer H. F. WESENHAGEN.

☞ Er worden in HUUR gevraagd: eenige bekwame *TIMMER-NEGERS*, om op Plantaadje te werken. — Adres ter dezer DRUKKERIJ. (20034)

(16937) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om *negen* uren, verkoopen:

PROVISIEN en STUKGOEDEREN, PLANKEN, eenige vaten BAKKELJAAUW.

(19296) De ondergeteekende vertrekt.
Paramaribo, den 6 Mei 1839.
D. H. OHLMEIJER.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met den 23 Maart 1839.)

Frankrijk.

PARIJS, den 18 Maart.

In het *Journal des Debats* leest men:

Wij hebben gisteren niet willen spreken van de geruchten, die nopens den dood van den Heer Nourrit in omloop waren. Die geruchten bevestigen zich heden ongelukkiglijk. Even als zoo vele andere groote mannen is Nourrit bezweken voor wanhoop, voor de smart, dat hij te Napels niet dien opgang heeft gemeend te vinden, welken hij gewenscht had. De rampzalige man heeft zich des morgens vroeg uit de vierde verdieping zijner woning op straat geworpen. Uit ongerustheid, dat zij haren man zoo vroegtijdig ziet uitgaan, spoort zijne vrouw hem overal in huis na, en ontdekt eindelijk, dat de trapdeur openstaat; als door een akelig voorgevoel gedreven, ziet de ongelukkige hoogzwangere vrouw op de binnenplaats neder en ontwaart haren echtgenoot verpletterd, op den grond liggen.

Nourrit is den 8sten dezer begraven geworden; zijne beklagenswaardige vrouw wilde zijn lijk naar Frankrijk medenemen, doch men voerde haar tegen, dat alle hare bezittingen misschien niet zouden toereikend wezen, om de door dit transport veroorzaakte onkosten te bestrijden.

Twee dagen te voren had hij, op eene soirée bij den Heer en Mad. Garcia de Jonge, de volgende dichtregelen geïmproviseerd, waarin men sporen vindt van het vreeselijke ontwerp, hetwelk hij ongelukkiglijk heeft volbragt.

„ *Si tu m'as fait à ton image,*
O Dieu! l'arbitre de mon sort,
Donne moi le courage
Ou donne moi la mort!
Mon âme en proie à la souffrance
Et tout près de succomber,
Dans l'abîme où m'égare l'espérance,
Oh! ne me laisse pas tomber!"

Belgie.

BRUSSEL, den 19 Maart.

Eindelijk heeft dan de stemming plaats gehad, en is het traktaat door eene groote meerderheid aangenomen. Er waren 100 leden tegenwoordig en daarvan hebben 58 voor en 42 tegen de aanneming gestemd.

Deze gebeurtenis werd aan onze beurs voorzien, maar dezelve kon daar niet bekend worden, niettemin hadden de fondsen bereids eene aanmerkelijke prijsverhooging ondervonden.

Er zijn eene menigte koeriers van hier afgezonden; de agent van het huis Rothschild heeft er alleen vijf geëxpedieerd.

Men spreekt er van om heden avond de particuliere huizen te illumineren, zoo groot is de blijdschap der Brussellaren.

De stad is zoo rustig als men slechts immer zoude kunnen wenschen.

Zoo even verzekert men mij, dat de senaat zich parmanent zal verklaren, ten einde oogenblikkelijk tot het stemmen over die wet te kunnen overgaan.

Op deze wijze neemt dan in der minne dit langdurende drama een einde, waarvan wij nu bijkans negen jaren aanschouwers zijn geweest.

De Toetreding van Belgie.

Eindelijk is dan het besluit gevallen! De partij des vredes heeft in Belgie gezegevierd. Hoe ook door de overdrevenen van verschillende partijen aangezet, hebben de bezadigen daar te lande ingezien, dat het geen spotten was van Europa, toen dit eenstemmig tot eene eindregeling nopens de te lang gerekte geschillen toetrad, en deze aan beide partijen onderwierp. De uitslag was gewisselijk, na menigte verklaring van de zijde der Belgische bewindslieden, na onderscheidene stemmingen der vertegenwoordigers, niet twijfelachtig meer; zij bevestigt de pogingen om aan spanning en vete, aan vijandschap en strijd tusschen de twee landen een einde te maken en ze beide terug te geven aan de ontwikkeling van hunne vermogens, in verband met de gewigtige en verbazende uitbreidingen, die allerwege aan alle takken van welvaart gegeven worden,

De Belgische senaat zal dit werk des vredes en der bevordering van de rust en het geluk van geheele bevolkingen door deszelfs spoedige goedkeuring bekrachtigen. En alsdan zal het voleindigde traktaat ter conferentie kunnen worden overgebragt, en het verder gevolg sorteren.

Aldus zal de toetreding van onzen Monarch tot de 24 artikelen, en later tot de, hoe onregtvaardig dan ook, voorgeslagen ongunstige wijzigingen in dezelve, hare vruchten hebben gedragen; aldus zullen de harde offers, die de ijzeren noodzakelijkheid van Nederland gevergd heeft, ten minste het loon hebben verworven van tot eene uitkomst te hebben geleid, van het status quo te hebben uit den weg geruimd, hetwelk als een kanker aan ons staats-ligchaam knaagde.

Wij hebben dan wel teregt voortdurend de natie met de poging, om daartoe te geraken, geluk gewenscht; wij hebben dan niet zonder grond haar betoogd de hardheid, maar ook het onvermijdelijke, om èn door een geruim aandeel van de schuld èn door reeds jaren lang voor Belgie betaalde renten de pen te laten halen, liever dan, zoo het mogelijk ware geweest, terug te vallen in dien tweeslachtigen staat, die geen vrede, geen oorlog was, dien wij hopen dat Nederland voor het eerst en voor het laatst zal hebben doorgeworsteld, en waarvan nog geslachten na het onze de gevolgen zullen ondervinden.

Nu Belgie den eenigen weg is geslagen, die eer en regtschapenheid het voorschreven; nu hetzelve het nijpende eenigermate gevoeld heeft der uitwerkselen van een oogenblik slechts aan de raadgevingen zijner en aller maatschappijen vijanden het oor te hebben gegeven, nu haast een plegtig staatsverdrag vrede en vriendschap tusschen Nederland en Belgie zal tot stand brengen, betaamt het den echten Nederlander grootmoedig te zijn, een sluijer over veel van het verledene te hangen, en liever de blikken op het tegenwoordige, op de toekomst te slaan.

Het met zoo velerlei bekommering, met schade en verongelijking, maar ook met roem doorloopen tijdsgewricht behoort welhaast aan de stift der geschiedenis; zien wij er op, om er voor ons zelven lessen, niet langer om er klemredenen vorr den strijd van den dag tegen onze belagers uit te putten; een nieuw tijdvak wordt voor het Vaderland geopend; het tegenwoordige zal de aandacht te meer moeten boeijen, omdat daarop het geluk, het eigenaardig zelfstandig bestaan des geboortegronds voor het vervolg zal afhangen. Doordringe men zich wel van de noodzakelijkheid, om die billijkheid en beradenheid, die bescheiden rondborstigheid te behouden, welke kenmerken van het Nederlandsche karakter zijn, en, hoe soms over eene of andere zaak de gemoedelijke beschouwing uiteenloope zal het regte wit, het algemeen belang, achterhaald, 's lands welzijn bevorderd worden, zal Nederland, ofschoon dan veel minder magtig dan in de tijden van Ouds, zich met eere en niet zonder klem HANDHAVEN.

MENGELINGEN.

Boadicia, Koningin der Iceniërs.

Wanneer wij ons oog vestigen op dien tijd, toen het Romeinsche Rijk zich met de snelheid van den bliksem uitbreidde, en geheele landen tot zijne Provincien maakte, en het heilig woord *regt* misbruikte, om zijne veroveringszucht te voeden, dan vinden wij, bij de vele voorbeelden van verwijfdheid en slaafschen geest, evenwel ook trekken van heldhaftigheid en edele karakters, die liever verkozen op eene groote wijze te bezwijken, dan slaafs te leven.

Onder deze behoort ook *Boadicia*, de weinig bekende Koningin der *Iceniërs*. Onder de regering van *Nero* beheerschten de *Romeinen* een gedeelte van *Brittanje*. De uitvoerder der keizerlijke bevelen was *Suetonius Paulinus*, die zich als Stadhouder aldaar onvergetelijk zocht te maken, waarin hij ook slaagde, even gelijk de beruchte *Herostratus*, die door de verwoesting van een der grootste kunststukken zijnen gebrandmerkten naam zocht te vereeuwigen.

Reeds had hij het eiland *Mona* overwonnen. De lijken der dappere inwoners bedekten den bloedigen grond, de heilige bosschen waren omgehakt, de altaren vermorzeld, en de gewijdde grotten der geëerde waarzegsters stonden verlaten. De Noordsche Godenwereld moest voor de *Romeinsche* wijken, die, van *Hella's* gebied op dat van *Latium* verplant, thans in *Brittanje* hare tempels stichtte.

Reeds meende *Paulinus* hier genoeg veilig gezeten te zijn, toen hem eene boodschap ijlings naar *Brittanje* riep, om daar zijne achtergelatene nalatenschap te redden.

Prosutagus, Koning der *Iceniers*, was gestorven, en de Schatmeesters van Keizer *Nero* maakten zich met hunne gewone roofzucht van zijne nalatenschap meester. Te vergeefs deed *Boadicia* de nadrukkelijkste voorstellen, te vergeefs beriep zij zich op het testament van haren echtgenoot. Zij werd niet gehoord, maar door de hoogmoedige overwinnaars beschimpt. *Boadicia* kon deze beleedigingen niet gelaten dulden, zij sprak luid van de gewetenloosheid en roofzucht der *Romeinen*, en dreigde zich te zullen wreken. Terstond werd zij nu gegrepen, met roeden, als de gemeenste misdadigster, gegeeseld, en hare dochters aan de schandelijkste mishandelingen overgeleverd. Maar geen edel hart kan onregt verdragen. De oude dappere moed der *Iceniers* ontwaakte, en zij vatteden eenparig de wapenen op. Van wraak gloeijende, stelde zich de hoogbartige, zoo zwaar beleedigde Koningin aan hunne spits, klaagde hun nog eens wat zij al geleden had, en hare verbitterde onderdanen vielen als een verwoestende orkaan op de verstrooide kolonnen der *Romeinen* aan. De beschermende wallen werden beklommen, en de wraakzucht overweldigde de bevestigde steden. Wat het zwaard spaarde, verslonden de vloeden, of werd een offer der vlam. De moordzucht woedde onder de gehate vijanden, en reeds waren 70,000 *Romeinen* als hare offers geslagt. Dit was de tijding, *Suetonius Paulinus* op het eiland *Mona* ontving, terwijl hij bezig was, de altaren te verbranden en nieuwe voor *Jupiter* te bouwen.

Terstond verliet hij het eiland, voer naar *Engeland;* en trok het heer te gemoet, dat *Boadicia* en haar Veldheer *Venitius* op de been gebragt hadden. Het negende legioen werd echter geslagen, en het tweede durfde het niet wagen, den vijand aan te tasten. *Paulinus* zelf trok naar *Londen* terug.

Toen hij echter vernam dat de eene kolonie voor, de andere na, door den vijand werd ingenomen, moest hij, om de overige te redden, weer te veld trekken. De hulp was ver, het gevaar nabij, alles moest dus gewaagd worden. Overwinning of dood was het onvermijdelijk lot, dat thans op den *Romeinschen* Veldheer met het overblijfsel van zijn heer in *Brittanje* wachtte. *Paulinus* rukte in eene vlakte omringd door digte boschjes, die hem tegen eenen overval beschermden, en herinnerde den soldaten de daden hunner voorouders.

» Laat ons vechten," zoo eindigde hij, » gelijk *Romeinen*, en met de wapenen in de hand sterven of overwinnen! Door de vlugt kan niemand den dood ontloopen; slechts ingeslotene rijen kunnen wij het leven behouden; vereenigd zijn wij sterk, en wie den moed niet heeft, om te vechten, die verliest hetgeen hij wenscht te behouden, onder folteringen door de handen der vijanden! Gij zijt *Romeinen!* gij zijt soldaten! en de vijanden, die gij bestrijden moet, zijn een opgeraapte hoop, door een wijf geleid; wijven versterken het heer; moet gij voor deze vreezen?"

» Wij willen vechten," riepen de soldaten, en de Veldheer snelde met hen naar den slag.

Boadicia echter klom op haren wagen, naast haar reden hare dochters; zij reed door de rijen harer strijders, plaatste zich vervolgens aan de spits van het heer, en vuurde, door eene krachtige aanspraak, de haren aan, om voor goed en bloed, voor vrijheid en eer te vechten, en eindigde met deze uitroep: Welaan! volgt mij naar den slag."

Zij greep de teugels der paarden met de linkerhand, zwaaide met hare regterhand de dreigende speer, en de speer vloog naar de vijanden, het teeken tot een aanval! de hoornen klonken, de *Druiciden* zongen, het veldgezang luidde aldus: » Op, tegen de vijanden! velt de roovers, vernietigt de scharen van het vijandelijk gebroedsel! De Goden beloven den dapperen de zegepraal!"

Nu begon de veldslag. Met moed en bitterheid vochten beide hevig, en de overwinning was lang twijfelachtig. Eindelijk brak de *Romeinsche* ruiterschaar door het vijandelijk heer; maar er werd evenwel, al wijkende, nog hardnekkig gevochten. Tegen den avond werd echter de vlugt algemeen, en de Romeinen behielden het veld.

Boadicia ontkwam den vijanden. Hare paarden bragten haar naar het heilig bosch. Eene koude huivering beving de ongelukkige, en hare verbeelding schilderde haar niets dan akelige lijken. De maan was door dikke wolken bedekt, en slechts eenige oogenblikken boorden hare zwakke stralen door de zware dampen. Eindelijk verdwijnt haar zwak schijnsel, en dikke duisternis omringt de Koningin; zij is alleen. Hare kinderen zijn mogelijk eene prooi des doods. Al wat zij beminde had zij verloren, en slechts het gevoel van vreesselijke wanhoop was haar overgebleven. Hare paarden brengen haar verder, maar vallen eindelijk afgemat bij het altaar neêr. Boadicia verlaat den wagen, en snelt naar het heiligdom. Hare wanhoop verandert in eene diepe weemoedigheid. Met onderwerping knielt zij op de trappen van het altaar, bevochtigt die met hare tranen, en bidt de Goden om verlossing. Verligt, vertroost rijst zij op; zij meent de stem van haren echtgenoot te hooren, die tot haar zegt: » gij zijt verhoord." Thans hoort zij een gedruisch, het geklank van zwaarden en wapenen; dit komt steeds nader, zij hoort reeds duidelijk den toeroep: » hier moet zij zijn." De vijanden naderen. » Gij hebt woord gehouden, ik ben verhoord!" riep de hoogbartige vrouw, en stiet zich den dolk in de hoogkloppende borst. Zij was verhoord.

Teregtwijzing:

Een Engelsman kwam onlangs bij een der eerste schilders van Parijs, en verzocht hem een paard voor zijn album te teekenen. De kunstenaar ontwierp de teekening tot zijne tevredenheid. » Wat is de prijs er van?" vraagde hij. » Twintig Louis d'or." » Twintig Louis d'or? Wel waarom niet! Gij hebt er naauwelijks twintig minuten aangewerkt." » Gij vergist U, Mijnheer, ik heb meer dan twintig jaren moeten werken, om dit paard te kunnen teekenen.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 7den dezer, het Schip Concordia, Kapt. B. J. Wijgers, van Amsterdam; hebbende 36 dagen reis.

Idem, de Nd. Am. Brik Sarah Ann, Kapt. W. E. Herrick, van Wilmington; hebbende 30 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 2den dezer, de Engel. Schoener Guiana, Kapt. G. M. Forbes, naar Demerary.

IN TEXEL GEARRIVEERD:

Den 12den Maart, de Schepen Suriname, Kapt. R. van der Meij.— Idem, de Harmonie, Kapt. D. Spreeuw. — Den 21sten, Sophia Cecilia, Kapt. J. H. Radeloff. — Idem, Paramaribo, Kapt. J. C. Töpper. — Idem, Susanna Maria, Kapt. J. F. Spiegelberg; — allen van hier.

☞ Het bij Cherburg op strand zittende Schip *Minerva*, Kapt. J. J. KIERS, van Suriname naar Amsterdam, is volgens brief van Caan, dd. 10 Maart, verkocht voor Fr. 7505 66 Ct.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.